

ČESKOSLOVENSKÁ SOCIALISTICKÁ REPUBLIKA

Obvodní

NÁRODNÍ VÝBOR

Praze 2

v

Praha

OKRES

RODNÝ LIST

Hell's Tour

V knize narození – v rodné matrice

Obvodního

národního výboru

Praze 2

IV/7

je ve svazku

roč.

1986

na

193

pod čís. řad.

942

Narozeniny
2005

Narozeniny

6.5. – 8.5. 2005

Narozeniny. Jedna z nejoblíbenějších akcí sezóny. To proto, že hlavní atrakcí je předávání a přebírání dárečků. Většinou se každý těší na výraz obdarovaného, který po chvíli napětí a očekávání vybalí nějakou neskutečnost. Ať jde o nějakou krásnost, užitečnost, nebo úplnou překáživost a neúčelnost. Tak tolik úvodem.

Ještě intermezzo: Stalo se cosi, co do značné míry ovlivňuje další vývoj situace. Tatrance bylo odebráno nevidomé intenzinim. Což ji fyzicky vyřadilo ze života. Nejen civilního, ale i jízdního. Asi to tak mělo být. Je však hloupé, že zrovna tahle výprava... Ale lépe teď než před a nebo během Expedice.

Odjezd je plánován na 18 hodin. Tedy sraz co nejdříve. To všechno proto, že jedeme letos poprvé nocovat ven. S tím souvisí spousta dalších věcí. Třeba to, že máme nové samonafukovací karimatky, které chceme vyzkoušet, jedeme podle Tomášových propozic na Brdy a budou se zkoušet některé úpravy na kolech. Už se těším.

A už jsou tu první zádrhly. Nejede Jana. Má nějaké pracovní záležitosti. To mě mrzí, protože je neuvěřitelná. Nejede Tomáš. To mě sere, protože letos ještě vůbec vyjel a trasu, kterou připravil mám zase realizovat já. A zatím v předešlých dvou případech byly výjezdy moc pěkné, ale nezvládnutelné. Olda se neozval vůbec. To mě nepřekvapuje. Tedy zbýváme čtyři. Hanka, Já, Jarka a Viktor.

Je 17.45. jsme tu všichni, ALE... balení a přípravy probíhají neobvykle pomalu. Hlavně, že jsem celý týden na každého naléhal, aby přišel a přebalil si tak, aby dnes stačilo přihodit do bágů něco potravin a odjet.

Dig.

Na mně teda nikdo nenaléhal. Asi se čekalo, že mi to dá rozum.....

Vkt.

Jarka sice přišla, ale zase urychleně odešla a tedy tomu odpovídal stupeň připravenosti. Ten čas, který teď ztrácíme nám bude zatraceně chybět!

Odjíždíme v 19.10. Pojedeme přes Nuselák do Podolí, dále do Braníka, přes Barandák na Zlíchov a pak do Chuchle, Radotína a Černošic. Tam se napojíme na Tomášovu trasu a zalezeme na noc do lesa za Řevnicemi. Tak hajdy... vpřed.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	440	0	0	17

Je pěkně, svítí slunce a je v podstatě teplo. Hned za rohem v Třebízského mi vjel do cesty Jeep. Jen tak vyjel z řady parkujících aut a nebýt mých dobrých brzd a mého postřehu, měl by řádně pocuchané plechy. Idiot! Ještě se rozčiloval, že tam nemám co dělat. Začíná to pěkně.

Dig.

Mně něco ve předu nějak divně chrastí, vypadá to, že se něco chce podívat na vzduch.

Vkt.

Jedeme dál standardně bez potíží až na předmostí Nuseláku. Mám nějaké potíže na středě a tak zastavujeme a pokouším se pomocí oleje opravit závadu.

Dig.

Moje chrastění nevádí jenom mně, ale i Digovi, který tu hrůzu musí, chudák, za sebou pořád poslouchat. Závada je objevena - chybí izolace ve světle. Jedna žvýkačka to na čas spraví. MacGyver by z nás měl radost.

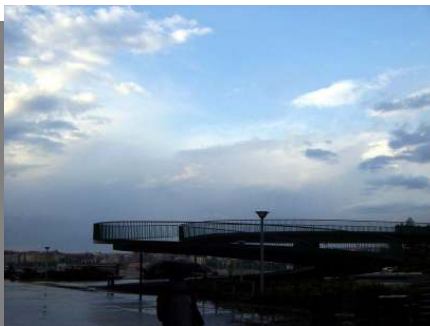
Vkt.

Jedeme. Po přejezdu mostu začíná kapat. Nechce se mi pokračovat v dešti. Zajíždíme do podloubí u paláce Kultury.

Dig.

Technická poznámka - teď se tomu říká honosně Kongresové centrum. I když je to pořád stejný, stejně husný barák.

Vkt.

Jeň se tak stalo, jdu na obhlídku abych zjistil, jak se to má s počasím. Je to blbý. Jsme pod špicí mraku, ze kterého padají kroupy. Chybí nám asi tak 5 až 10 km abychom tomu ujeli. Prší velmi intenzivně. Už bez krup. Ale i tak jsou vyhlídky neveselé. Mrak se pomalu rozšiřuje na celý obzor a prší a prší. To znamená, že nejspíš namokne terén a bude trochu zima. Ano. Chybí nám ta hodina, o kterou jsme vyjeli později. Teď bychom byli někde u Černošic a než by tam dorazil déšť, byli bychom v místě noclehu. No, nevdá. Pomalu přestává. Je sice hnušně, ale pojedeme dál. Je mokro a chladno. Přesto se jede dobře. Přejeli jsme Barandák, projeli jsme Zlíchov a začíná pršet. Zase. Naštěstí ne moc. Pokračujeme v jízdě. Až k Radotínu to jde. Kousek před nádražím znovu leje. Jedeme se schovat pod střechem na nástupiště. Mám bezvadný výhled na oblohu. A to je zlé. Není naděje na zlepšení. Ve směru kam jedeme se válí chuchvalce šedých mraků a z nich prší. No, nedá se svítit, rozhoduji takto: Až přestane pršet pojedeme. Ale opačným směrem. Po dosažení Vinohrad uskutečníme nocleh a zítra se pokusíme znovu odjet. Pršet přestalo během 15ti minut. Je neveselé se takhle vzdát. Vzhledem k okolnostem nelze jinak. Přejezd trval kousek přes hodinu. Po dojezdu volá Viktor domů a dostává jednoznačné instrukce: všeho nechat a okamžitě jet domů. Další rána. Pokud to správně chápů, pojedeme zítra jen ve třech.

Dig.

Malý Viktorěk, kterému ještě nebylo ani třicet, přece musí přijet v noci domů..... :-)

Ale to jsou osobní problémy, který se nehoděj do něčeho tak vznešeného, jako je tato zpráva.
Vkt.

Před upadnutím do kómatu ve svých postýlkách jsme ještě navštívili Vinohradský podnik se zvláštním názvem Chudoba za účelem naplnění prázdných bříšek. Kupodivu chudo tam nebylo a bohužel ani zadarmo nic nedávali . Všichni jsme si ale před půlnocí krásně pošmákli ☺

Hnk.

Po večerních procedurách zalézáme.

Dig.

Bohužel ještě do vyzkoušených domácích loží . Samonafukovačky testnem tedy až zítra v terénu. Už se nemůžu dočkat jaké to bude!

Hnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	32	471	31,6	14,7	14-17

Ráno 7.5. sobota

Budíme se po osmé.

Dig.

Zc sladkého spaní nás vytrhne Viktorův telefonát. Velmi rozespalá startuji. Pozdě! Než jsem doběhla Viktor to vzdal. Až druhý pokus o kontakt s námi vyšel. Zasluby má Jarka, která díky své výhodné tradiční Vinohradské poloze má telefon cca 1,5 m od hlavy.

Hnk.

Vstáváme před devátou. Venku je pěkně. Chci vyjet. A zase mě zdržují. Přichází Viktor. Tak to je skutečné překvapení. Než jsme se přichystali k jízdě, je půl jedenácté. Těsně před odjezdem Viktor oznámil, že nevyjede. No tak to je síla. Tak jo, jedem.

Dig.

Na předešlý text raději nereaguji, nechce se mi to nějak vysvětlivat... :-)

Vkt.

Jedeme stejnou cestou jako včera až do Radotína.

Tady odbočujeme na cyklostezku k Ohři. Ne to není chyba. Skutečně k Ohři. To proto, že si Jarka absolutně nepamatuje názvy řek, hor i jiných zeměpisných objektů. Proto se všechny vodní toky jmenují Ohře. Jedeme po břehu Ohře - Berounky a je pěkně. Dokonce tak pěkně, že zastavujeme a chvíli odpočíváme a svačíme na pěkném místěčku vystavení svitu sluníčka.

Pak zase jedeme. Za Mokropsama po přejetí děrovaného mostu zajíždíme k jezu za účelem dalšího válení se a přípravy a konzumace oběda z vlastních zásob. Letos poprvé. Pořád svítí slunce a je teplo. Sedíme u jezu, klohníme oběd a sledujeme okolí. Kromě rybářů, kteří sem houfně přijíždějí, sledujeme paragána vznášejícího se nad protějším kopcem. Já ho pozoruju s opravdovým zájmem. O termice vím sice jen základy, ale mám dojem, že hledat stoupavé proudy nad kopcem když se krajinou prohánějí větrné porvyvny není nejšťastnější nápad. A mám pravdu. Po chvíli manévrování se mu padák ve tvaru křídla sklapl a on se pohybuje kolmo dolů. Ne daleko. Mohl se propadnout nejvýš o 15 metrů. Ale přistál v korunách stromů. Notnou chvíli se neděje nic. To pro ztroskotance

není dobré. Ale pak se padák začal cukat a různě pohybovat. Tedy žije a snaží se vyprostit. Tím to už není zajímavé. Oběd je hotov a tak se cpeme. Chuť je standardně dobrohostincová. Po jídle ještě chvilku lelkuje a začíná se zatahovat. Jo a jen tak na okraj, změnili jsme trasu a cíl výjezdu. To co vymyslel Tomáš nejde s půldenním zpožděním stihnout. Takže žádné památky ani přírodniny, jedeme do Nižboru, kde má chatičku můj bývalý pan domácí, a to těsně pod keltským Opidem. Tam dnešní cesty cíl. Zavola jsem mu a to sladké tajemství mu vyjevil. Nebyl proti, ale pracuje, takže uvidí, kdy přijede. Odjíždíme. Je pod mrakem a zatraceně se ochladilo. A pořád tu mají nesuktečným způsobem rozbité silnice. Dobřichovice, Lety. V cestě je zatraceně stoupák do Roviny. Už se nejede tak dobře. Ale pořád jsme lepší, než různé dvojčičky a skupinky cyklistů, kteří to jdou nahoru pěšky. Rovina. A teď... co jsme si vyšlápli, to si taky pěkně sjedem. Nakonec to není tak úplně špatný. Jenom je trochu zima. Hlásná Třebáň, Karlštejn. Docela upalujem a nestojí nás to ani moc sil. Projíždíme silnicí kolem skal a blížíme se k Srbsku. Mají tu spoustu cedulí oznamujících, že Srbsko je nepřijezdné. Nepochybuji o tom, že my projedem. Má to ten klad, že tu nejezdí auta. Ty tři, co jsme potkali byli jistě místní a ostatní věří cedulím. A jsme tu. Auta opravdu neprojedou. Je tu rozkopaná silnice a světe div se, pracuje se na ní. Prosmýkli jsme se kolem a za kapličkou odbočili na stezku k řece. Pořád je pod mrakem a chladno. To však nebrání spoustě výletníků v tvorbě hloučků a překážení na stezce. Vyloženě mě dojala maminka s kočárkem a skrumáží rodinky kolem sebe. Tvrdohlavě tlačí kočárek v protisměru mně v ústřety a kouká co já na to. Nevzrušeně a beze změny rychlosti pokračuju po úplném krajíčku stezky. V klidu by se sem vešly dva kočárky a chodec. Slípka strká kočárek tak, že se tam vejde jen ona. Cca 3 metry ode mě pochopila, že já nebudu ten, co uhne. Stočila kočárek na svou polovinu stezky. Bezpečně ji míjím. A za sebou slyším: „...on prostě nezastaví a klidně si jede dál. A ti dva taky. (miněna Hanka s Jarkou). To je hrozný...“ Nechápu proč bychom měli my zastavovat. Bezpečně jsme se vešli a to ještě s velkou rezervou. V protisměru původně byla ona. Zbytek její rodinky naprosto klidně a spořádaně ustoupil na svou stranu a zvědavě sledoval naše kola při průjezdu kolem. Než to všechno doznělo projíždíme pod horolezcema. Ani oni nepřekážejí a dávají bedlivý pozor, abychom se nezapletli. Přesněji nezamotali do jejich lan. Pochopitelně máme rychlost podstatně nižší než před tím. Cesta je hodně špatná. Je tvořená skládanými kameny a udusanou hlinou. A to vše je vlhké. Jedeme pomalu a v klidu. Opustili jsme nejužší místa a pokračujeme na Beroun. Bývalo by se jelo báječně kdyby... Kdyby zase nezačínalo pršet. Naštěstí jsme jen kousek od bývalého lomu a dnes oblíbenému místu horolezců a ukládačů jaderného odpadu Alkazar. Tam jsou různé dutiny a stoly, kam neprší. K jedné přístupné zajíždíme. Náš manévr sledují horolezci schovaní před deštěm v ústí jedné ze štól a viditelně nechápu co se děje. Lze to soudit i z jejich hovoru, který je slyšet až k nám. A jsme v tunelu. Parkujeme kola a jdeme se dívat jak to vypadá s tou frontální poruchou venku. Hm, blbě. Prší. Nicméně Jarku to neodradilo od cesty za roh. Po návratu zase kňučela, že my chlapi to stejně máme jednodušší... Ano máme. A jsem rád, že jsem chlap. A prší. A tak čekáme až přestane a zobeme věci z bágli.

Pomalou přestává pršet a Jarka jako správná místní bludička nás začala vábit. Ale né do bažin a mokřadů, ale do hospody. A jak sami uznáte, téměř svodím nelze odolat. Zvlášť když nás směřuje k Madle. To je zařízení ve staré a možná nejstarší zástavbě v Berouně za obnovenou lávkou, upravené jako hospoda kolem roku 1500. Znáám ji. Kdysi jsme na ni úplně náhodou narazili. Ale jak šel čas, její existence mi úplně vypadla z hlavy. Ale teď... Vzhůru, at' jsme tam. A opravdu. Za pár minut projíždíme autobusovým nádražím a najíždíme na novou lávku. Jsou na ní schody. Stejně jako na starou, co ji v roce 2002 vzala voda. Rozdíl je v tom, že tahle má také bezbariérový přístup. Píšíou tu však: CYKLISTO, VEĎ KOLO. Pomalu se přibližujeme. Ptám se Jarky, která jede první, jak moc se to tu bere vážně. Že by to jako místní mohla vědět. Odpověděla, že se na to dbá, ale že my pojedeme. Na plácku vedle autobusuáku stojí cirkus. Právě končí odpolední

představení. A skoro všichni mřítí na lávku. Většinu davu tvoří děti. Malé děti. Najíždíme na nájezd. Teprve teď si uvědomuji, že celá lávka je železná a že chodník je z tahokovu. A celé je to mokré od deště. Než jsem stačil vymyslet manévry, kterým zdolám zatáčku o 180° na značně úzkém prostoru ozval se kovový třesk a skřípění železa. Ano, Jarka spadla. Uklouzlo jí to po oslzlém železe. Nestalo se nic. Vedle na schodech se ozval tenký dětský hlásek: „jé koukej, paní spadla“. „Vidíš to má z toho, že neposluhá značky“. Zazněl mužný bas. No vida, působíme výchovně. I když negativním příkladem. Jarka narovnal Kryštofa ale už nenasedla. Já jsem zastavil a také sesedl. A jdeme s davem na druhou stranu Ohře co se jmenuje Berounka. Ani za lávkou nenasedáme. Nestojí to za to. Jednak je dav poměrně hustý a plný dětí a jednak je hospoda cca 50 metrů od lávky. A jsme u ní. Parkujeme kola, zapínáme alarm a vzhůru dovnitř. Jo jo, mají to tu pořád pěkné. Obsadili jsme stůl, poručili si pití a kecali a probírali témata vážná, jako jestli si dát jídlo a jaké, a nevázná týkající se zahraniční politiky Putinovy vlády. Je tu teplo, čas ubíhá. Dáme si jídlo. Mně se líbí „Moravské prkno“ to bude nejspíš dříví někde od Brna a holky napůl nějaký kotlík. V chlebu. I to vypadá lákavě. Po nějakém čase nám to přinesli. Holcám opravdu nějaké něco jako guláš ve vydlabaném chlebě. Vypadalo to opravdu dobře a prý to i tak chutnalo. Mně přinesli trochu větší (asi přes čtvrt stolu) krájecí prkénko a na něm maso, uzeniny a sýr. Všeho bylo hodně a hodně druhů. Všechno mělo společné to, že to v názvu mělo něco z Moravy. Moravské uzené, Moravský plátek, Moravský tvrdý sýr atd. A k tomu úplně čerstvý chlebiček. Jsem opravdu rád, že toho není ještě o trochu víc. Prasknul bych. V takovýchhle případech nějak nedokážu přestat jíst dokud mám něco před sebou. Zejména pokud to má podporu čtyř Velvetů. Prostě pohádka. Po dojedení dorazil panáček narozenináček. A přinesl spoustu dárečků...

Ano. Tak tohle je jediný opravdu praktický dárek. A ještě k tomu pěkný. A teď zase k dění.

Ještě chvíli trávíme a pak se chystáme k odjezdu. Do Nižboru je to asi tak 7 km, není třeba spěchat. Bohužel to samé usoudilo i Hančino Šlapátko. Vypustilo si přední kolo.

Je vlhko a chladno a vůbec se mi nechce měnit duši. Kontroluji ventilek a hle, on má prasklou gumičku. To jsem rád, že je to jen tohle. Vyměnili jsme ji, Hanka napumpovala

a můžeme vyrazit.

Opustili jsme Beroun a v klidu se přesunovali po rovné silnici k dnešnímu cíli. Cestou na nás shůry spadlo pár kapek, ale jinak se jelo celkem dobře. Akorát Hanka se před Nižborem tváří nenadšeně a tvrdí, že to kolo nějak blbě jede. No asi jo.

Kolo mi očividně každým metrem víc a víc ucházelo. Byla jsem zvědavá jak dlouho se na poloprázdném kole dá jet. Těsně před závěrečným stoupákem jsem to už vzdala a ten poslední klidný pohodový kousek po silnici kolo vedla. Horší to bylo když jsem kolo rvala strmě nahoru do kopce.

Hnk.

Zase má poloprázdné přední kolo. Tak buď píchla, nebo to tím ventilkem nebylo. Do cíle chybí 300 metrů. Teď to spravovat nebudem. Dolezem na místo noclehu a opravíme to zítra před odjezdem. Pravda, je to tu poněkud nahoru, ale jen kousek. Já to

jedu dokud mi nepodklouzlo zadní kolo a já nezastavil. Nasednout už nejde. Nevadí za zatáčkou už to je. A jsme tu. Tráva je mokrá, ale ne tolik jako po včerejším lijáku. Našel jsem místo a stavíme doupeř formace „U“. Letos prvně. A zase: která šňůra kam, chráníč sedla – dává se teď nebo až potom, plachta se rozbaluje zezadu dopředu, nebo naopak? A začíná pršet. Tak honem. A je to tu. S Hankou máme nový celý vnitřek doupeře protože se do starého nevešly nové karimatky. A ten nový vnitřek se nevejde mezi kola. Tak to jsme přesně potřebovali. Kromě toho se tu v poryvech prohání vítr. To zas bude noc. Znovu a znovu obcházím formaci, přepichuju kolíky, šponuju šňůry a plachty. Tak snad to bude dobré. Zalézáme. No to je paráda. Nové karimatky nejen výborně tepelně izolují (netechnik by řekl, že hřejí), ale i báječně eliminují terénní nerovnosti. A že jich tu je! A je měkoučko... Opravdu jsme koupili dobře. Zalehli jsme, ještě si povídali a pak už dobrou. Jenom se mi nelíbí ten vítr. Samostatně stojící doupeř odolává vichřici a silnému krupobití. Ale s „U“ formací to ještě nikdo nezkoušel. Pomalu si třídím zvuky na neškodné a alarmující. Netrvá dlouho a pozvolna usínám. Ne však tvrdě. I ve spánku monitoruju zvuky. A tak se stalo, že mě z dřímoty vytrhl podvědomý alarm. Tenhle zvuk sem nepatří! A skutečně. Vítr vytrhl jeden z kolíků a spolu s ním dolní roh naší plachty, který teď vlaje ve větru. Soukám se z pod štítu. Další nevýhoda. Změnou střihu jsem docílil toho, že při „vystupování“ se musí štít ve značné délce odepnout a tím vypustit teplo do prostoru. Po přepíchnutí kolíku ještě znovu kontroluji celou konstrukci. Ještě další 4 kolíky musím zapíchnout znovu. Po úpravách se nořím pod štít a do spacáku. Hm, bída. Nezbylo tu žádné teplo. Ah jo... Další probuzení. Tentokrát se vychýlilo Jarčino kolo a navolnila se plachta. A tak znovu ven, opravit a dovnitř. A jen jsem zavřel oči přišel zvlášť silný poryv. Celá formace se otřásá, plachty se nadouvají, obdivuju holky, že v tom kraválu můžou spát.

Nevím jak Jarka, ale já tomu spánku moc nedala. Nejenže vítr byl opravdu silný i a kolo jsem si pro jistotu podpírala ještě i svým kolennem ale navíc díky vichru byla i slušná zima. Kdyby nefoukalo, je příjemný vlahý jarní večer. Takhle to vypadalo, že si Keltové nepřejí aby jim na jejich půdě kdokoliv cokoliv vyváděl. Navíc mě děsně rozčiluje nový štít, který nejenže propouští veškerý vítr dovnitř ale navíc je podle mého soudu až moc dlouhý a překrývá mi hlavu. Jsem jak zaživa pohřbená a to se mi ani trochu nelíbí. Aspoň aktivuji hřejítko. Je to paráda, během chvilky z něj salá teplo a přes mé ruce proudí teplá krev až dolů k mým zmrzlým nožkám. Opět usínám a už se moc těším až bude ráno. Okolní atmosféra je čím dál tísnivější. K tomu všemu se mi ještě přidávají podivné sny o všemožných rituálech a obětích při nich. Snažím se mozek přeprogramovat aby operoval v jiné části paměti a na malou chvíli se mi to i daří.

Hnk.

Zvedl jsem se a zapřel Hančino kolo, které stojí na návětrné straně. Nárazy větru trvají dost dlouho. Když zeslábly, šel jsem se podívat jak moc jsme poškozeni. Jen dva kolíky venku. Ale prší. Po opravě zalézám a prakticky okamžitě usínám. Probudilo mě ticho. Rozhlédl jsem se a zjistil, že Jarčina plachta není v dohledu. Tak honem ven a dokud neprší a nefouká zjistit co se stalo a jak to opravit. Plachta není daleko leží schumlaná necelých 15 metrů od formace. Natáhl jsem ji nazpátek a v tom okamžiku fouklo. Plachta se zvedla a s grácií se schumlala a dopadla na Jarku. Ta se ani nepohnula. Znovu jsem plachtu narovnal a začal upevňovat. Zase fouklo. Klikla byla, že už jsem měl 3 kolíky na místech. Nicméně dolní roh se vznesl opsal nevidanou křivku a zamotal se do kotevni šňůry. PARCHANTE!!! Opět jsem jej rozmotal a pak už bez potíží donutil být na svém místě. Zalezl jsem do úplně studeného spacáku a zaposlouchal se do zvuků. Vše se zdálo být v prádku. Asi jsem znovu usnul.

Priznávám se bez mučení. I já jsem tohle statečně zaspala. Zlatý Dig! Bez něj by nás s Jarkou mohla sežrat i divá zvěř a my se možná ani nevbudily. Hnk.

Probudil mě zvuk podobající se přetržení struny na kytarě. Nic vážného. Jenom se vytrhl kolík naší zadní kotevní šňůry. Po opravě a znovu vyhrátí spacáku usínám. Upřímně se těším na svítání.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Nižbor	47	528	56,9	14,4	4-23

Ráno 8.5. neděle

Než se rozednilo šla ještě Hanka za roh a dvakrát jsem utahoval šňůry. Před osmou se probudila Jarka a začala dělat všechno proto abychom taky vstávali. Mně se nechce. Konečně fouká natolik málo, že nemusím ven a tak mi je teplo a velmi unaveno. Pak mě Jarka požádala o vodu, že si uvaří čaj. Řekl jsem jí, že voda je v zadních flaškovnicích, ať si ji vezme. A považoval věc za vyřízenou. Ne tak Jarka. Seděla mimo spacák na štítě zády k větru a nadávala, že je jí zima. Nevšímám si toho. Pokud se vystavuje zimě a nechápe, že jí není teplo, je to její problém. Pak začala zase něco vykládat, že teda dobře, tak bude čaj z minerálky. Nerozumím tomu, ale jsem unaven a viditelně se mě to netýká. Po čase se strhla hádka. Jarka se mě snaží dotlačit k tomu, že budu plnit její přání bez ohledu na moje nepohodlí. Ano udělám pro ni první – poslední. Ale až půjde o kritickou situaci. Jinak se **o sebe musí starat sama**. To samozřejmě nechce pochopit a přijmout. Já jsem ten špatnej protože jsem okamžitě nevylezl ze spacáku a nedonesl jí mojí vodu až k jejímu vařiči. Znovu opakuji: Toto není kritická situace a já nebudu kvůli pitomostem odepínat štít a zbytečně chladit sebe ani Hanku! Kromě toho je to podruhé na posledních dvou výpravách, kdy má Jarka nějaké nepříjemnosti kvůli vyvezení nedostatečného množství vody! A zase nedá pokoj. Jen utichla hádka, zase cosi povídá o díře v plachtě a že na ni prší. Před odjezdem jsem se díru pokusil opravit. Pravda je, že jsem sám pochyboval o úspěchu. No a v noci patrně oprava nepřezila nárazový vítr. Ale zase taková ta díra není aby kvůli tomu mokla. Přetočil jsem se na bok a vzhlédl k ní. Za ní v plachtě zeje opravdu díra jak prase! Tentokrát nekecá. Ale může si přisednout do jiné části doupěte. A přikrejt se spacákem. Nechce? No, jak chce. No a ta díra je nejspíš výsledek nočních větrů. Tvrdit to nemůžu, ale myslím si, že v noci, když jsem plachtu přesvědčoval, že noční výlety nejsou žádoucí, tam ta díra ještě nebyla. Nakonec co na tom záleží. Teď tam je a tím je tato plachta odsouzena k vyhození. Během ranních opatření Jarka přišla na to, že si pořídila „povyražení s Always“. Odtud tedy její útočná nálada a navozování situací typu „já malý chudáček“... Nějak to s Hankou pořešily a pak jsme začali likvidovat ležení. Celou dobu čekám kdy se objeví pan domácí. Nejen že bych ho rád viděl, ale taky má s Hankou úřední jednání o nějakých financích týkajících se právě letního sídla od kterého 20 metrů ležíme. Ale furt nic. Jednu chvíli se mi zdálo, že už jede, ale splel jsem se. V deset se rozhoduju, že už nečekáme.

Líbil se mi Digu Tvůj výrok: „Libora mám rád, ale kvůli němu nezmrznu!“

Hnk.

Sbalili jsme zbytek věcí a zbývá opravit Hančino přední kolo. Nejjednodušší bude vyměnit duši. Provádíme obvyklý postup. Rozpojit brzdy, povolit upínák, vyjmout kolo, zbytek stroje položit, montpáčkama sundat plášť, vyndat duši, projet plášť jestli tam někde nevězí nějaká ostrost způsobující díry do duší, nasadit novou duši, zkontrolovat ventilek, nasadit plášť, nafouknout, vrátit na kolo, zapojit brzdy, překontrolovat polohu kola ve vidlici vůči brzdám. Vše proběhlo hladce. A chceme odjet. Hanka hlásí prázdné

přední kolo. CO JE?! Tak znovu. Rozpojit brzdy.... Kontrola pláště. Nic tam není. Nasazení duše pláště, nafouknutí. A pouhým uchem je slyšet, že uchází. Ale už! Krucinál! Tak ještě jednou. A protože už nemáme novou duši, musíme zalepit děravou. Stalo se. A taky velmi podrobně prohlížím plášť. Mám to. Teprve jeho prolomením vniká dovnitř něco špičatého. Pomocí nástrojů jsem to vyoperoval. Je to ocelový drátek takový je na ocelových kartáčích. Kde se vzal v Hančíně plášti opravdu netuším. Ale schovával se opravdu dokonale. Teprve tlakem nahuštěné duše na vnitřní stranu pláště vylezl a způsobil otvor. Tak to by bylo. Máme krátce před dvanáctou, vyjíždíme.

To nejsme my. Snímek je pozoruhodný tím, že kůň v popředí leží. Všichni znalci, chovatelé, ale i obyčejní vidláci mi vždycky říkali, že koně si nelehají a tráví skoro celý život ve stoje. A já jako pravé velkoměstské dítě, nemaje možnost si to ověřit, jsem jim věřil. Ale tohle je za poslední rok je to už třetí případ kdy to vidím na vlastní oči. Jak se s tím vyrovnat... Jsou dvě možnosti: buď všichni kecali a dostali mě, nebo poslední generace koní zjistila, že ležet je velmi příjemné. Tak jedem. Den je jako malovaný. Svítí slunce, moc teda nehřeje a fouká vítr. Naprosto proti všem pravidlům jej máme v zádech. To se to jede. Před odjezdem nějak přišla řeč na Tetín. Hanka si povzddechla, že tam ještě nebyla. Tak jo, pojedeme se tam podívat. To znamená dojet do Berouna a pak kolem nádraží ven a do nechutného kopce. Městem nás vede Jarka. Projeli jsme napoprvé. To je dobrá, to je dobrá! Ale zase na druhou stranu, vezmeme-li v úvahu, že je místní a jeli jsme kolem baráku, kde bydlí, bylo by asi zázrakem zabloudit. Přejeli jsme most, pokračovali po hlavní a na světelné křižovatce odbočili doleva a tím unikli houstnoucímu provozu. Před najetím na kopec si odkládáme svršky. Je docela teplo. A jedeme nahoru. Jsem překvapen jak dobře to jede. Já si tento kopec pamatuju jako něco příšerného. Asi jsem byl tehdy víc unaven. Ale že by několikrát za sebou? No, je to možné. Je pravda, že pořád máme vítr v zádech. Ale že by pomáhal tolik? Jsme nahoře. Zvolna jedeme do vesnice Tetín a odtud

krátkým ostrým sjezdem přírodou ke hradu. Přesněji řečeno ke zbytkům. V krátkosti jsme se podívali na vyhlídku a honem zpátky ke kolům. Strašně fouká. A studeně.

Zalezli jsme do závětrí a dali si oběd.

Po něm jedeme dál. Zpátky do vesnice a pak směr Srbsko. Jo, už jsme tam byli. Ale opakování je matka moudrosti... Jedeme hlavně z kopce, nebo z příkrého kopce. A teda teplo vypadá docela jinak. To vím přesně. Četl jsem o tom v Blesku, tisku všech tisků. A jsme dole. Srbskem jen projíždíme a až na Karlštejn držíme přejezdovou formaci a s větrem v zádech jedeme velmi svižně. V Hlásné Třebáni nás navádím na lávku přes Ohři – Berouнку a zastavujeme v Zadní Třebáni u nádraží za účelem odpočinku a Jarčina rohu. A proč tudy? Chci se vyhnout kopci do Roviny. Z téhle strany je opravdu odporný.

Odpočínuto, vyrohováno, jedeme dál. V šest máme být na Vinohradech. Jak to? To rozhodla Jarka. Po skončení výpravy pojedou do Kbel, kde nechce být o půlnoci. Zvlášť když ví, že tam jezdí dostavník ze kterého se přestupuje na mezka. Tak jedem. Ne daleko. Máme v cestě chráněný přejezd. To není přejezd s ochranou ale se závorami. A ty jak na potvoru jdou dolů. Co se dá dělat, zastavujeme. Za námi zastavuje auto a nějakí další nešťastníci na kolech. A kromě toho ještě tatínek (35) se synkem (10). Učí potomka jak se

nedodržují pravidla. Objíždí závory a pomalu vjíždí na přejezd. Na koleje ani v jednom směru není vidět. Je tu lehká zatáčka a kolem kolejí vzrostlá vegetace. Najednou se tatínek začal vracet. A jen se zasunul za závoru, projel po kolejích vlak. A celkem svižně. Závory šly okamžitě nahoru. Pokračujeme. Pořád se držíme kolejí a to až do Řevnic. Ty projíždíme a zadem je opouštíme. Sjíždíme ze silnice a pokračujeme po polních a lesních cestách do Dobřichovic. Máme dobrý mezičas. Je šance, že v šest opravdu budeme na Vinohradech. A šup a zase jedeme po silnici. Všenorý, děrovaný most, Mokropsy, Černošice. Jede se opravdu skvěle. Vítr v zádech dělá svoje. V Černošicích zase opouštíme silnici a hasíme si to po stezce podél Ohře.

Terén sice není valný, ale dvacítkou si to šineme. V Radotíně se vracíme na silnici a pádíme do centra. Průjezd Chuchlí se poznal hlavně podle toho, že bylo vidět na závodišťě, kde se proháněli koničci. A mažeme dál. Projíždíme zadem na Zlíchov, odtud přes Barandák do Braníka dál podél Ohře – Vltavy do Podolí a za vodárnou nahoru do Nuslí. Tady se rozjezd, pravda, poněkud zpomalil, protože, nebudeme si nic nalhávat, mají to tu dost do kopce, ale je to zdatelné. Vyškrabali jsme se nahoru a ocitli se na Nuseláku. Za ním ještě kousek po Legerce a šup vpravo do Rumunské. A na Mírák a do Korunní a u vodárny vlevo na Jiřák. Odtud pak do Polské. Je za sedm minut šest. Jsme tu brzy. Navrhují Jarce, že může zatím kroužit kolem bloku. Nechce se jí. No a jsme tu.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	53	588	60	15,3	11-19

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometrůž

Tři nejskalnějši...: Hanka, Jarka, a Dig

148 km

Příště

Zpěvná

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Lety	Zadní Třebáň
Nusle	Rovina	Dobřichovice
Podolí	Karlštejn	Mokropsy
Braník	Srbsko	Černošice
Zlíchov	Beroun	Radotín
Radotín a zpět	<u>Nižbor</u>	Chuchle
<u>Vinohrady</u>	Beroun	Zlíchov
dtto	Tetín	Podolí
Radotín	Srbsko	Nusle
Černošice	Karlštejn	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (**Ttr**), *Dig (Dig)*, **Viktor (Vkt)**, Hanka (**Hnk**), **Jarka (Jrk)**, *Olda (Old)*, **Tomáš (Tom)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{plus} 2005

Dig & Jrk & Hnk

Neprodejné

e-mail: dig@hellstour.cz